

Rede van den heer H. Colijn.

Sprekende in mijn kwaliteit als voorzitter van het Bestuur van het Calvijnfonds, is het mij een groot genoegen, dames en heeren, aan U voor te stellen Prof. D. Maclean D.D., Professor in kerkgeschiedenis aan de „Free Church College” te Edinburg.

Prof. Maclean is een vooraanstaande figuur in de „Free Church” van Schotland en een bekend lid van verschillende vereenigingen. Hij is auteur en editeur van omtrent 30 publicaties over verschillende onderwerpen als Cellische litteratuur, geschiedenis en sociale vraagstukken.

Hij heeft veel gereisd in Europa, Azië, Afrika en Australië. En hij was het die voor de Schotsch presbyteriaansche kerken de diensten voor de gevangenen van de marine gedurende de groote oorlog, te Groningen georganiseerd heeft.

Op verzoek van onze commissie is Prof. Maclean overgekomen om lezingen te houden over eenige onderwerpen die steeds de aandacht van menschen, die tot de geestelijke volgelingen van Calvijn behooren, in beslag zullen nemen.

Het is absoluut onnoodig om in deze vergadering er op in te gaan wie Calvijn was en wat zijn beginselen voor ons en ook andere landen beteekent.

In onze vroege jeugd reeds werd ons medegedeeld, wie de groote hervormer van Genève was, wat hij geschreven en gedaan heeft, niet alleen in de theologische, maar ook in de politieke sfeer.

Wij weten dat de invloed van Calvijn in Frankrijk haar ingang vond, dat zij tot Holland en Engeland doordrong en door de pelgrimvaders naar het westelijk wereldhalfrond gedragen werd.

Ten gevolge hiervan heeft het Calvinisme zich in de wordingsgang van landen en volken zoo laten gelden, dat het in sommige gevallen zelfs gezegd kan worden dat Calvijn de stichter van nationaliteiten was.

Overal waar de reformatie naar de beginselen van Calvijn doordrong daar draagt 't nationale karakter van het volk het onuitwischbare kenmerk van die beginselen.

Als gevolg van dit feit bestaat er altijd groote overeenkomst en harmonie onder natiën en volken die de invloed van Calvijns theologische en politieke leer ondergaan hebben. En ik weet geen treffender voorbeeld van zulk een harmonie als die welke bestaat tusschen Holland en de bevolking van Oud-Caledonia. Natuurlijk, in 't nagaan van de oorzaak van de overeenkomst tusschen Holland en Schotland moet men niet enkel op Calvijn letten, maar ook op zijn geestverwanten van dien tijd. En dan komen we spoedig in aanraking met de man van wien gezegd werd toen hij stierf, dat hij „geen vleesch ooit geveleid of gevreesd heeft”. Wij komen in aanraking met John Knox.